

Barbara Stępnia-Wilk, Dyrygentka

Czyta kropki. Czyta kreski.
Czasem zdarza jej podpisać się krzyżykiem.
Jeden błąd, a cię przekreśli
ruchem ręki. Nigdy się nie splami krzykiem.
Zawsze wyżej. Zawsze ponad.
Swoim losem niebywale wciąż przejęta.
Zbyt natchniona, niespełniona -
dyrygentka.

Mało wzięta dyrygentka,
brzydka, chociaż z całkiem niezłym makijażem.
Kiedyś była uśmiechnięta,
ale on grał tylko na pianinie w barze.
A w lokalnej prasie piszą -
niebywały sukces wczoraj znów odniosła.
Ona jednak czyta obok
ogłoszenia, bo czterdziesta mija wiosna.
Są do wzięcia niezależni,
rozwiedzeni oraz różne wolne ptaszki.
i lubiącej towarzystwo i igraszki.
Więc niewieści stan przeklina
i posłusznie wraca do divertimenta.
Chciała dobrze, życia wina,
dyrygentka

Mało wzięta dyrygentka,
brzydka, chociaż w drogiej sukni wieczorowej.
Już od dawna nie objęta
przez nikogo i już nigdy więcej może.
A w lokalnej prasie vivat,
więcej dla niej pochwał znów niż dla Mozarta.
Zatem jeśli tak genialna,
czemu ciągle zła się nie odwraca karta?
Może ten, co jej nie widzi z za niebieskiej dekoracji,
dyryguje światem, poprzestając na gestykulacji.

>Czyta kropki. Czyta kreski.
Czasem zdarza jej podpisać się krzyżykiem.
Płacze tak, by łyzy obeschły,
zanim przyjdzie jej znów stanąć za pulpitem.
I w milczeniu zawsze znosi,
że naiwni modlą się na instrumentach,
gdy batutą niebu grozi -
dyrygentka.